

мисълъ, спомнихъ си прѣвъ пжтъ сега — за младото момиче въ траурѣтъ: съ нея нѣмаше да мога да се сбогувамъ!.. Безъ много да мисля, решихъ да отскоча до селото и да ѝ се обадя. Селцето бѣше само на нѣкакви шестъ-седемъ километра — имахъ време да отида, да поседя половинъ часъ, и рано-рано да се върна за вечерята.

— Прощавай, че тѣй подробно ти разказвамъ — поспрѣ той, и съ приглушенъ гласъ продължи. — Скоро ще свърша... Та... какво бѣше? Да... Тръгнахъ по междуселския пжтъ край рѣкичката. Бѣше ми леко, радостно, ей-тѣй, отъ всичко. Отдалечъ още съзрѣхъ момичето което излизаше отъ единъ дворъ. Като ме видѣ, не прояви никакво очудване, посрещна ме спокойно-усмихната, каточе е знаела, че ще отида.

— Азъ съмъ самичка — каза нѣкакъ мимоходомъ тя. — Сестра ми отиде по служба въ града — до утре вечеръ.

Поседѣхме малко на скамейката предъ училището, побѣбрихме за незначителни нѣща, после тя предложи да идемъ до рѣката. Слънцето слизаше надъ високия